

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.271/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla a jogi képviselő1 kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes1 (Cím2.) felperesnek, a jogi képviselő2 (cím8.) által képviselt Alperes1 (Cím1.) I. rendű és Alperes2 (alperes címe) II. rendű alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. június 9. napján meghozott 8.G.41.055/2019/53. számú ítélete ellen a felperes 56. sorszámú fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részét akként változtatja meg, hogy megállapítja, az I. rendű alperes a adós1 „f.a.” ügyvezetőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megnehezítette az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését és ennek következtében a felperes 5.187.220 (ötmillió-száznyolcvanhétezer-kétszázhusz) forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Az alperesek ezért fennálló felelőssége egyetemleges.

Az ítéltábla mellőzi a felperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését.

Kötelezi az I. rendű és a II. rendű alperest, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak, külön felhívásra 118.000 (száztizennyolcezer) forint, a felülvizsgálati eljárásban és a másodfokú eljárásban felmerült eljárási illetéket, továbbá 15 napon belül a felperes részére 44.000 (negyvennégyezer) forint, a felülvizsgálati eljárásban és a másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíjat a NAV Magyar Államkincstárnál vezetett NAV GEI Központi gazdálkodási számla elnevezésű, 10023002-00299389-00000000 számú számlára utalással azzal, hogy az alperesek a befizetéskor tüntessék fel adóazonosító jelüket és jelen per ügyszámát.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A törvényszék ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes a adós1 „f.a.” ügyvezetőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megnehezítette az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését és ennek következtében a felperes 377.000 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat, a II. rendű alperes a adós1 „f.a.” ügyvezetőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megnehezítette az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését és ennek következtében a felperes 5.187.220 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat.

Kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg az államnak felhívásra 36.000 forint eljárási illetéket, a felperesnek 40.000 forint perköltséget. A felperes ezt meghaladó kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 127.000 forint ügyvédi munkadíjat.

[2] Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a adós2 adós társaságnak 2016. július 7. napjától egyedüli tagja és önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője az I. rendű alperes volt 2017. június 14. napjáig, amikor az üzletrészt értékesítette a II. rendű alperes részére, aki a felszámolás kezdő időpontjáig, 2018. november 8-ig volt az adós társaságnak egyedüli tagja és önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője.

A felperes által csatolt általános egyenleg elszámoló lista alapján 2017. január 1. és 2019. július 3. közötti időszakban 5.022.000 forint volt az adós adótartozásának összege, melyből az I. rendű alperes vezető tisztségének időszakában, 2017. június 12. napján 377.000 forint tartozás állt fenn.

A felszámoló a felperes 5.187.220 forint hitelezői igényét nyilvántartásba vette és visszaigazolta a 2018. december 6. napján kelt nyilatkozatával. Tájékoztatta a felperest, hogy amennyiben az adós képviselője nem veszi fel a kapcsolatot a felszámolóval, és a nyilvántartások, illetve a könyvvezetés, valamint az esetleges vagyon nem áll rendelkezésre, úgy egyszerűsített felszámolást fog kezdeményezni.

Az adós társasággal szemben 2014. január 1. és 2018. november 7. közötti időszakra a NAV Dél-budapesti Adó- és Vámigazgatósága valamennyi adóra és költségvetési támogatásra kiterjedően adóellenőrzést végzett, melynek megállapításairól jegyzőkönyvet vett fel 2020. február 3. napján. Ebben rögzítette, hogy az adós képviselője a felszámoló részére iratanyagot nem adott át. A hatóság az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentumok hiánya miatt általános forgalmi adó adónemben 2015. január 1-től kezdődően állapított meg adókülönbözetet. A 2016. január 1. és március 31. közötti időszakra 535.000 forint, 2016. április 1. és június 30. között 1.285.000 forint, 2016. július 1. és szeptember 30. közötti időszakra 592.000 forint, 2016. október 1. és december 31. közötti időszakra 1.901.000 forint adókülönbözetet állapított meg az adós terhére. Az ellenőrzés megállapította, hogy 2017. január 1. és június 30. közötti időszakra az adós bevallása adattartalom nélküli, 2017. július 1. és 2018. november 7. közötti időszakra bevallást nem nyújtott be, ezért erre az időszakra a revízió megállapítást nem tett. Az ellenőrzés 16.341.000 forint adókülönbözetet

minősített adóhiánynak. A jegyzőkönyvben foglaltak szerint az adós 2015. évre benyújtott társasági adóbevallásában, illetve közzétett beszámoló mérlegében 42.534.000 forint követelést, 9.584.000 forint pénzeszközt mutatott ki. 2016. és 2017. évekre társasági adóbevallás benyújtására a benyújtási határidőig nem került sor és a 2018. évi tevékenységet lezáró beszámoló sem lett közzétéve. A benyújtási határidő 2017. május 31-i leteltét követően több mint 2 év elteltével, 2019. december 3-án került benyújtásra a 2016. évre vonatkozó társasági adóbevallás.

Az adóhatóság megkereste az adós számlavezető pénzintézetét a pénzforgalom áttekintése miatt. A bank által megküldött tájékoztató levél és számlakivonatok alapján megállapította, hogy az adós bankszámláin 2015. december 31-én összesen 145.135 forint állt rendelkezésre, a pénztárban ténylegesen 9.439.000 forint készpénznek kellett fellelhetőnek lennie, míg 2016. december 31-én a bankszámlákon összesen 884.505 forint volt, a pénztárban 4.669.000 forint készpénznek kellett volna fellelhetőnek lennie.

Az ellenőrzés megállapítása szerint az I. rendű alperes 2016. augusztus 19. és 2016. december 31. között 26.852.645 forintot, 2017. január 13. és 2017. január 27. között 3.230.000 forintot, összesen 29.382.645 forintot vett fel az adós bankszámláiról. Az I. rendű alperes a jegyzőkönyvben foglalt vagyonelemekkel elszámolni nem tudott, azoknak az adós érdekében történő felhasználását nem bizonyította és azokat a felszámoló részére nem adta át.

[3] A felperes a kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperes, mint az adós vezetői, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megnehezítették az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését és ez okból a felperes 5.187.220 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kérte továbbá 5.187.220 forint összegű biztosíték nyújtására, valamint a felmerült perköltség megfizetésére egyetemlegesen kötelezni az alpereseket.

Kereseti kérelmét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1), (3), (5) és (9) bekezdéseire alapította, keresetének jogi alapjaként hivatkozott az Alaptörvény 28. cikkére, a Cstv. 31. § (1) bekezdésére, 83/R. § (4) bekezdésére, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv. tv.) 11. § (1) bekezdésére, 17. § (1) bekezdésére, 153. § (1) és (4) bekezdésére, 154. § (1), (4) bekezdésére, 154/B. § (1) és (2) bekezdésére, a felszámolás számviteli feladatairól szóló 225/2000. (XII. 19.) Kormányrendelet 3. § (1) és (4) bekezdéseire, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:29. § (1) bekezdésére, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 265. § (1) bekezdésére.

[4] Az I. rendű alperes elsődlegesen a peres eljárás megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte, a II. rendű alperes nyilatkozatot nem tett, a tárgyalásokon nem vett részt.

[5] A törvényszék a per megszüntetése iránti kérelmet – a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt feltételek hiányában – alaptalannak tartotta.

Rögzítette, hogy a 12. sorszámu végzésében kötelezte az I. rendű alperest 377.000 forint, a II. rendű alperest 5.187.220 forint vagyoni biztosíték nyújtására a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának letéti számlájára történő befizetés útján. A felperes fellebbezése folytán a Fővárosi Ítéltábla a 2019. november 7. napján kelt 12.Gpkf.44.240/2019/4. számú végzésével az elsőfokú végzést helybenhagyta.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét 2016. december 31-ével látta megállapíthatónak. Továbbá megállapította, az I. rendű alperes késedelmesen tett eleget az adós éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének (a 2016. évi beszámolót 2019-ben tette közzé és helyezte letétbe), a II. rendű alperes pedig nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában foglalt beszámolókészítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségének. Ennek folytán a hitelezői érdekek sérelmének vélelme a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján fennáll, mellyel szemben a vélelem megdöntése az I. és a II. rendű alperes részéről nem történt meg.

Kifejtette, a Cstv. 33/A. §-ában foglalt felelősségi alakzat szerint a vezető tisztségviselő mögöttes felelőssége azon bejelentett és visszaigazolt hitelezői igény tekintetében áll fenn, amely behajthatatlan a társaságtól. A felperes kereseti kérelmében megjelölt adótartozás tekintetében a felperes által csatolt kimutatás szerint 377.000 forint az, amely az I. rendű alperes vezető tisztségviselői időszaka alatt keletkezett és a hitelezői igény részét képezi.

Rámutatott, a felperes alappal hivatkozott a BH2015. 343. számú eseti döntésre, mely szerint az utólagos vizsgálat során megállapított adófizetési kötelezettség esedékessége a vizsgált eredeti időszakhoz kötődik.

A törvényszék vizsgálta az I. és II. rendű alperes, mint vezető tisztségviselők egyetemleges felelősségének a fennállását.

Kiemelte, az adós egyedüli tagja és önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője 2017. június 14-ig az I. rendű alperes volt, azt követően a II. rendű alperes. A felperes az alperesek egyetemleges felelősségére a BH2004. 145. és BH1991. 73. számú eseti döntés alapján hivatkozott, kifejtve, hogy a közös károkozás ténye akkor is megállapítható, ha a károkozók eltérő tevékenységei egymást követik. A felperes azonban nem jelölt meg olyan I. rendű alperesi magatartást, amely alapján a II. rendű alperes vezetői tisztségviselői tevékenysége alatt végzett magatartással együttesen a felelőssége megállapítható lenne, így nem bizonyította, hogy az I. rendű alperes felelőssége a II. rendű alperes időszakában bekövetkezett károkért is fennáll. Az a körülmény, hogy a 2016. évi beszámolót határidőben nem tette közzé és nem helyezte letétbe, nem alapozza meg a II. rendű alperessel együttesen az egyetemleges felelősségét. A perbeli esetben megállapítható volt, hogy az I. és a II. rendű alperesek milyen időszakban voltak ügyvezetők, és a felperes hitelezői igényéből melyek azok a követelések, amelyek az adott időszakban eljáró vezető tevékenységének időszakában keletkeztek. A közös károkozás a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint nem volt megállapítható.

Rámutatott, a BH2004. 145. számú döntés a tolvaj és az orgazda viszonylatában mondja ki, hogy a közös károkozáson alapuló egyetemleges felelősség akkor is megállapítható, ha a károkozók egymást követően fejtették ki tevékenységüket. Az eseti döntés tényállása ezért eltérő a perbeli ügyben megállapított tényállástól. A hivatkozott eseti döntés szerint az egyetemleges felelősség megállapításának feltétele az volt, hogy a bekövetkezett kárhoz kapcsolódó, azzal okozati összefüggésben levő magatartással fejeződjön be a károkozás. A felperes azonban nem támasztotta alá az I. és a II. rendű alperes magatartása közötti okozati összefüggést.

A BH1991. 73. számú döntés szerint az egyetemleges marasztalás indokoltsága szempontjából elsősorban a jogosultak érdekeit kell szem előtt tartani, a kárenyhítési kötelezettség elmulasztása általában nem tekinthető a károsult közrehatásának, és így nem zárja ki a károkozó egyetemleges marasztalását. Ez a határozat a jelen perbeli esetre ugyancsak nem alkalmazható, mivel a felperes nem bizonyította az I. és a II. rendű alperes részéről a közös károkozást, nem jelölt meg olyan körülményt, amely alátámasztotta volna ennek tényét. Ebben a körben utalt a Fővárosi Ítéltábla 12.Gpkf.44.240/2019/4. számú végzésének indokolásában foglaltakra, miszerint nem volt megállapítható, hogy az I. rendű alperes felelősséggel tartozik a II. rendű alperes vezetői időszakában bekövetkezett kárért, sem pedig az, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint közösen okoztak kárt.

Ezért a felperesnek az egyetemleges felelősség megállapítására alapított kereseti kérelmét elutasította.

Mindezek alapján az I. rendű alperes esetében a vezető tisztségviselői tevékenysége alatt keletkezett, 377.000 forint összegű hitelezői igény tekintetében, míg a II. rendű alperes esetében az 5.187.220 forint összegű hitelezői igény tekintetében állapította meg a felelősséget.

[6] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú határozat megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy az alperesek, mint az adós vezetői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megnehezítették az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését, és ez okból a felperes 5.187.220 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Az alperesek ezért fennálló felelőssége egyetemleges.

Kérte az alperesek egyetemleges kötelezését a másodfokú eljárással felmerült költsége megfizetésére, kamarai jogtanácsosi költségként 20.000 forint munkadíjat számított fel. Továbbá kérte az elsőfokú eljárásban megállapított perköltség fizetési kötelezettsége mellőzését.

[7] Fellebbezésének indokolásában kifejtette, az elsőfokú bíróság azzal, hogy 377.000 forint tekintetében az I. rendű alperes, míg további 5.187.220 forint tekintetében a II. rendű alperes felelősségét állapította meg, túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy egyetemleges felelősség megállapításának részben sincs helye, illetve a felelősség kizárólag adott alperesnek a vezető tisztségviselői tevékenysége alatt

keletkezett hitelezői követelésért állapítható meg. Azonban a 377.000 forint tartozás nem a II. rendű alperes vezető tisztségviselői tevékenysége alatt keletkezett és ezt az összeget az 5.187.220 forint magában foglalja. Ezáltal az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 342. § (1) bekezdésben írt kereseti kérelemhez kötöttség elvét.

Kifejtette, a kártérítés bekövetkeztének, keletkezésének az időpontja nem azonos az adóssal szemben keletkezett követelések esedékessé válásának időpontjával. A kár bekövetkezte akkor állapítható meg kétséget kizáróan, amikor az adóst anélkül törlik a cégjegyzékből, hogy a vagyona a tartozását fedezte volna. Ezért kell a Cstv. 33/A. §-a szerint először felelősség megállapítási pert indítani, és csak a cég törlését követően lehet a meg nem térült hitelezői követelésre marasztalási pert indítani. A Cstv. 33/A. §-a nem tartalmaz olyan szabályt, hogy az alperes nem tehető felelőssé azért a kárért, amely akkor keletkezett, amikor nem volt ügyvezető. Ilyen jogalkotói szándék a törvény indokolásában sem szerepel, sem az 1991. évi XLIX. törvény, sem az annak módosításáról szóló 2017. évi XLIX. törvény indokolásában. Álláspontja szerint sem a törvényszék, sem az ítéltábla a 12.Gpkf.44.240/2019/4. számú végzésében nem vette figyelembe az Alaptörvény 28. cikkében írtakat, továbbá a Cstv. 33/A. §-ában, a Ptk. 6: 522. § (2) bekezdésében és 6:532. §-ában írtakkal ellentétes döntést hozott.

Sérelmezte, hogy a törvényszék – ugyan elfogadta a BH2015. 343. számú eseti döntésében írtakat (mely szerint az utólagos vizsgálat során megállapított adófizetési kötelezettség esedékessége a vizsgált eredeti időszakhoz kötődik) – sem az I. rendű alperes vezetői időszaka alatt a 377.000 forinton felül esedékessé vált 2.493.000 forintot, sem a vezetői időszaka végeztéig keletkezett 16.341.000 forintot nem vette figyelembe a felelőssége megállapításakor (a 2020. február 3-án felvett adóellenőrzési jegyzőkönyv adatai). Ugyancsak nem tette a tényállás részévé, amit az adóellenőrzési jegyzőkönyv rögzít, hogy a 2016. évre benyújtott társasági adóbevallás, illetve a közzétett beszámoló 2.306.000 forint követelést és 5.554.000 forint pénzeszközt mutatott ki, miközben a jegyzőkönyv azt is rögzíti, a bank által megküldött tájékoztató levél, számlakivonatok alapján megállapításra került, hogy az adózó bankszámláin 2016. december 31. napján összesen 884.505 forint állt rendelkezésre, vagyis a pénztárban ténylegesen 4.669.000 forint készpénznek kellett volna fellelhetőnek lennie. Ennek azért van jelentősége, mivel ez alapján megállapítható, hogy az I. rendű alperes által késedelmesen benyújtott 2016. évre vonatkozó beszámoló, valamint társasági adó bevallásnak – a per elbírálása szempontjából lényeges – likvid vagyonra, pénzeszközre vonatkozó része nem felel meg a valóságnak. A törvényszék azzal, hogy mindezt nem tette a megállapított tényállás részévé és ennek okát nem jelölte meg, megsértette a Pp. 279. §-ában írt kötelezettségét.

Ezzel ellentétben a megállapított tényállásban mérvadónak tekintette az I. rendű alperes férjének, tanúl tanúnak a vallomását, azonban annak bizonyítékként való értékelése során nem tért ki azon felperesi hivatkozásra, mely szerint a tanú elfogulatlanak nem tekinthető, hiszen az alperes férje, s ekként a megállapítási pert követő marasztalási per esetleges megnyerését követő végrehajtás az ő vagyonára is kiterjedne.

Nem értett egyet a törvényszék álláspontjával, mely szerint alperesek egyetemleges felelőssége nem állapítható meg, mivel nem bizonyított a közös károkozás, ami az egyetemleges felelősség megállapításának az alapja. Ismételten hivatkozott a BH2004. 145. számú eseti döntésre, továbbá a Ptk. 6:524. § (4) bekezdésére, mely a többes, közös károkozásnak és így az egyetemleges kártérítési kötelezettségnek a szabályait rendeli

alkalmazni akkor is, ha nem állapítható meg, hogy melyik magatartás okozta a kárt. A tisztázhatatlan okozati kapcsolat esetére a károsult érdekének védelmében nyújt megoldást ez a szabály.

Rámutatott, a törvényszék hivatkozott arra is, hogy a felperes nem támasztotta alá az alperesek magatartása közötti okozati összefüggést. Ezzel szemben a megállapított tényállásban rögzítette, az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy az üzletrész átruházásakor a II. rendű alperes részére azokat az iratokat is átadta, melyek hiányára tekintettel állapította meg az adóhatóság az ellenőrzési időszakra az adóhiányt. Továbbá az I. rendű alperes bizonyítottan valótlan adatokat közölt az adós likvid vagyonára vonatkozóan a 2016. évi beszámolóban. Az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy az iratokat átadta volna a II. rendű alperesnek. Nem nyert bizonyítást az sem, hogy az I. rendű alperes által felvett 29.382.645 forint készpénzt az adós társaság működésére fordították volna, így azt kell valószínűsíteni, hogy annak átadása sem történt meg a II. rendű alperes részére. Ezért az alperesek mulasztásai között megállapítható az okozati összefüggés is, hiszen a II. rendű alperes mulasztása az I. rendű alperes mulasztásából fakad. Mindezekre tekintettel az alperesek felelőssége egyetemleges.

[8] A fellebbezésre az I. rendű alperes terjesztett elő ellenkérelmet, melyben az ítélet helybenhagyását, a felperes kötelezését kérte a másodfokú perköltsége megfizetésére, a költségjegyzék szerint 100.000 forint + áfa összegben, a vonatkozó IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján.

[9] Kifejtette, tévesen érvel a felperes azzal, hogy az ügyben egyetemleges kötelezésnek lett volna helye. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltáblának a biztosítékadás körében hozott, jogerős döntésére. Álláspontja szerint a megállapítási keresetek esetén a biztosítékadásra kötelezés szükségszerűen kihat az ítéletre is, hiszen azok egymás nélkül olyan inkohereenciát okoznának, amely megalapozatlan ítélethez vezetne. A felelősséget ugyanis csak olyan mértékben és csak olyan összegben lehet megállapítani az I. rendű alperes terhére, mint amilyen összegben a biztosítékadási kötelezettség körében is felmerül a felelőssége. Jelen esetben ez az összeg 377.000 forint volt.

Tévesnek tartotta a felperesnek azt az okfejtését is, hogy a 2020-ban 2016. évre lefolytatott adómegállapítás alapján az adós társaságnak 2016. december 31-én közel 14 milliós adótartozása állt fenn, amelyről az I. rendű alperesnek tudnia kellett. 2016-ban az I. rendű alperes még nem tudhatta, hogy az általa egyébként jogosan levont adókat tartalmazó számlák utóbb, 2020-ban nem állnak majd rendelkezésre, így nem is kellett azzal számolnia, hogy 2016-ban a felperes által állított tartozása keletkezik vagy keletkezhet. Megjegyezte, az utólag megállapított összeget a felperes a felszámolási eljárásban hitelezőként nem érvényesítette, arra a keresete az elsőfokú eljárásban nem terjedt ki. Tekintettel arra, hogy a pert a felperes a hitelezői minősége alapján indította, az utólagosan megállapított adót azonban hitelezőként nem érvényesítette, így alappal nem hivatkozhat ennek a tartozásnak a fennállására.

Vitatta a felperesnek azt az érvelését, hogy az I. rendű alperes a per alatt nem tehetette közzé a 2016. évi mérleget. Kifejtette, a törvényszék az I. rendű alperes felelősségét a Cstv. 33/A. §

(5) bekezdése szerinti átfordult bizonyítás eredménytelenségével állapította meg, mivel az alperes nem tette közzé a 2016. évi mérleget a felszámolás kezdő időpontjáig. Ebben a körben tehát az, hogy a beszámoló közzététele utóbb megtörtént, a felelősség megállapítása körében nem bír relevanciával, hiszen az I. rendű alperes felelőssége ettől függetlenül, más tények és bizonyítékok alapján is megállapításra került.

[10] Az ítéltábla a 12.Gf.40.367/2020/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érintette, fellebbezett részét helybenhagyta.

[11] Indokolásában rögzítette, hogy a fellebbezéssel érintett körben a törvényszék lényegében helytállóan állapította meg a tényállást, egyetértett az alperesek felelősségének megállapítását eredményező jogkövetkeztetéseivel és a lényegét tekintve azok indokolásával is.

Azt emelte ki, hogy a felperes által hivatkozott BH2015. 343. számú eseti döntés tényállása lényegesen eltér a jelen ügy szerinti tényállástól. A hivatkozott ügy tényállása szerint az adóhatóság a bevallások utólagos ellenőrzését követően adóhiányt állapított meg, annak megfizetésére kötelező határozatot hozott, amely jogerőre emelkedett. Az adott ügyben viszont a felperes csupán a 2020. február 3-i jegyzőkönyvi megállapításokra hivatkozott, melyek az adóhatóság egyoldalú megállapításai, a jegyzőkönyvi záradék szerint arra 60 napon belül észrevétel tehető, és csak az után kerül sor az adóhatósági határozat meghozatalára, mely határozatra, annak jogerőre emelkedésére a felperes nem hivatkozott. A felperes ezért alaptalanul érvelt amellett, hogy az adóhatóságnak az ellenőrzési jegyzőkönyvben foglalt megállapításait – melyeket az I. rendű alperes egyébként vitatott – az I. rendű alperes felelősségének mértékét megalapozó tényállás részévé kellett volna tenni.

Rámutatott, helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a Cstv. 33/A. §-ában szabályozott speciális kártérítési felelősség érvényesítése két lépcsőben zajlik. Először felelősség megállapítási pert kell indítani és csak az adós társaság törlését követően lehet a meg nem térült hitelezői követelésre marasztalási pert indítani. A kár bekövetkezte akkor állapítható meg kétséget kizáróan, amikor az adóst anélkül törlik a cégjegyzékből, hogy a vagyona a tartozását fedezte volna. Ez azonban nincs kapcsolatban azzal, hogy felelőssé tehető-e az alperes azért a kárért, amely akkor keletkezett, amikor már nem volt ügyvezető. A törvényszék nem általánosságban, elvi élel mondta ki azt, hogy az I. rendű alperes nem tehető felelőssé azért a kárért, amely a II. rendű alperes ügyvezetői időszaka alatt keletkezett, hanem az adott ügy adatai alapján megállapított tényállást értékelte ekként, mellyel az ítéltábla is egyetértett.

Egyetértett azzal is, hogy az egyetemleges felelősség alátámasztására a felperes által hivatkozott, a tolvaj és az orgazda viszonyát értékelő BH2004. 145. számú eseti döntés nem állítható párhuzamba az adott ügy speciális tényállásával. Az ott fennálló közös károkozási helyzet – azon kívül, hogy valóban egymást követően fejtették ki az elkövetők a károkozó tevékenységüket – semmilyen rokon vonást nem mutat a jelen ügy jellegzetességeivel. Ezért a hivatkozott eseti döntésben elvi élel rögzített megállapítások a jelen ügyben nem alkalmazhatók.

Miként a felelősség mértéke meghatározásánál, úgy az egyetemleges felelősség körében sem látta elfogadhatónak az ítéltábla a felperesnek azokat a hivatkozásait, melyek szerint a per folyamán felvett, az I. rendű alperes által vitatott ellenőrzési jegyzőkönyvben foglaltakkal kívánta alátámasztani a tényállításait.

A többek közös károkozásának a felperes által hivatkozott, a Ptk. 6:524. § (4) bekezdésben foglalt szabályával szemben rámutatott az ítéltábla, a Ptk. 6:524. § (2) bekezdése – rendkívüli méltánylást érdemlő körülmények fennállása esetén – lehetővé teszi az egyetemleges felelősség alkalmazásának mellőzését. Ilyen körülmény az adott ügyben a két alperes felelőssége mértékének nagyságrendbeli eltérése, amely önmagában is lehetővé és indokolttá teszi az egyetemleges felelősség mellőzését. A II. rendű alperes terhére megállapított felelősség mértéke többszöröse annak, amit az I. rendű alperes terhére megállapított a törvényszék, ezért az I. rendű alperesre súlyosan méltánytalan is lenne a kárfelelősség megállapítása a teljes kár erejéig.

[12] A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és – tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával annak megállapítását, hogy az alperesek, mint az adós vezetői a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megnehezítették az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését és ez okból a felperes 5.187.220 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat. Az alperesek ezért fennálló felelőssége egyetemleges.

[13] Állította az Alaptörvény 28. cikkének, a Cstv. 33/A. §-ának, a Ptk. 6:524. § (4) bekezdésének, a Pp. 263. § (1) bekezdésének, 279. §-ának, 323. § (1) bekezdésének, (3) bekezdés b) és c) pontjainak, 342. § (1) bekezdésének, 346. § (5) bekezdésének, 386. (1) bekezdésének, valamint az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (Air.) 115. § (1) bekezdésének megsértését.

A Pp. 342. § (1) bekezdése megsértése körében állította, hogy a jogerős ítélet sérti a kereseti kérelemhez kötöttség elvét. Kereseti kérelmében egyetemlegesen kérte az alpereseket marasztalni 5.187.220 forintban, miután azonban a jogerős ítélet egyetemlegesség megállapítása nélkül az I. rendű alperest 377.000 forint tekintetében marasztalta, a II. rendű alperest pedig 5.187.220 forintban, összesen 5.564.220 forint összegben marasztalta az alpereseket, holott a felperes ennél alacsonyabb összegű követelést érvényesített.

A Pp. 346. § (5) bekezdése megsértését állítva előadta, a jogerős ítélet nem tartalmazza, milyen bizonyítékok alapján állapította meg, hogy míg az I. rendű alperes felelőssége kizárólag a vezetői időszaka alatt keletkezett adósi tartozásokért áll fenn, addig a II. rendű alperes felelőssége a vezetői időszakán kívül keletkezett tartozásokért is megállapítható. Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. §-a nem zárja ki az alperes felelősségének megállapítását azért a kárért, ami akkor keletkezett, amikor nem volt ügyvezető.

Hivatkozott az Alaptörvény 28. cikkére, és a Cstv. 33/A. §-át módosító 2017. évi XLIX. törvény indoklására, álláspontja szerint az ott írtakkal ellentétes döntést hozott az ítéltábla.

A Ptk. 6:524. § (4) bekezdése vonatkozásában utalt a Cstv. 33/A. §-át módosító törvény indoklására, mint jogalkotói szándékra. Eszerint, ha az adós vezetője nem, vagy nem megfelelően tett eleget számviteli kötelezettségeinek, a bizonyítási teher megfordul, a hitelezőnek elegendő a vezetőt terhelő mulasztást bizonyítania.

Előadta, az I. rendű alperes nem helyezte letétbe a 2016. évi, a II. rendű alperes a 2017. évi beszámolót, nem pótolta a 2016. évit, és nem adta át az iratokat a felszámolónak, ezért a felperes nem tudta bizonyítani, hogy melyik magatartás okozta a kárt, tisztázhatatlan az okozati kapcsolat.

Kiemelte, hogy az I. rendű alperes nem bizonyította a felelősség alóli mentesüléshez szükséges Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében írtakat.

Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy miért nem tette a tényállás részévé, hogy a 2016. évre benyújtott társasági adóbevallás és az I. rendű alperes által közzétett 2016-os beszámoló, valamint a bank által közölt adatok nem egyeznek. A felperes emiatt fellebbezéssel élt, de a másodfokú bíróság erre nem tért ki, ezzel megsértette a Pp. 386. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésében írtakat.

Hangsúlyozta, hogy az ellenőrzési jegyzőkönyv közokirat, amivel szemben a Pp. 323. § (6) bekezdése alapján van helye ellenbizonyításnak, de ennek az I. rendű alperes nem tett eleget. A másodfokú bíróság ítélete ellentmond a Pp. 263. § (1) bekezdésének, sérti a Pp. 323. § (1) bekezdését, (3) bekezdésének b) és c) pontját és ütközik az Air. 115. § (1) bekezdésével.

[14] Felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtottak be.

[15] A Kúria a Gfv.VI.30.198/2021/4. számú végzésében rögzítette, a jogerős végzést (helyesen: ítéletet) a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 423. § (1) bekezdése szerint.

Végzésének indoklásában ismertette a Cstv.-nek a jelen ügyben alkalmazandó 33/A. § (1) bekezdését. Hangsúlyozta, a felelősségi tényállás egyes aletei a vezető tisztségviselő magatartásának eredménye alapján különböznek egymástól. A törvényi tényállás első fordulata szerint abban az esetben felel a vezető tisztségviselő, ha a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásának a következtében az adós vagyona csökkent, a második fordulat szerint pedig akkor, ha magatartása a vagyonsökkenésen kívüli más okból hiúsíthatja meg a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítését.

Vagyonsökkenés alatt e szabály alkalmazása során az adós a Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontja szerinti vagyonának a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben bekövetkező csökkenését

kell érteni. A Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontja szerint ugyanis a Cstv. alkalmazásában a gazdálkodó szervezet vagyonának az minősül, amit a gazdálkodó szervezetre vonatkozó számviteli jogszabály befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősít. A vagyonsökkenés fogalma tehát az adósnak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet alatti aktív vagyonához kötődik, vagyis a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott felelősségi tényállás első fordulata a hitelezői követelések fedezetét jelentő aktív adósi vagyon védelmét kívánja biztosítani, illetőleg az e vagyon csökkenését eredményező, a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó vezetői magatartást kívánja szankcionálni.

Rámutatott, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulata szerinti, az aktív adósi vagyon csökkenésén kívüli más ok lehet például az adóst terhelő kötelezettségek, biztosítékok vállalása, adósságok felhalmozása, de ide tartozik a környezetkárosodás megelőzésére, a környezetkárosítás abbahagyására, illetve a kármentesítésre vonatkozó jogszabályban meghatározott kötelezettségek teljesítésének az elmulasztása is.

Rögzítette, a felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének a második fordulatára alapította, és az (5) bekezdésre is hivatkozott.

Kifejtette, ez utóbbi szabály a hozzá kapcsolódó miniszteri indokolás félreérthető megfogalmazásai ellenére nem újabb, az (1) bekezdésben foglalttól elkülönülő, ahhoz képest további felelősségi tényállást tartalmaz, hanem a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségi tényállás egyes elemei vonatkozásában a bizonyítási teher megfordításáról rendelkezik. Ha a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, a felperesnek nem kell konkrétan megjelölnie és bizonyítania a vezető tisztségviselő jogellenes magatartását, hanem a felelősség megállapításának elkerülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell igazolnia, hogy nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ugyan fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, de a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Ez utóbbi körben tehát a vezetőknek be kell mutatnia a vezetői időszakában kifejtett tevékenységét. A bizonyítás sikertelenségének következményei e vonatkozásban a vezető tisztségviselőt terhelik.

[16] A felperes keresetét az eljáró bíróságoknak az előzőekben kifejtett elveknek megfelelően kellett volna elbírálniuk, a fellebbezéssel és a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben a jogellenes magatartás hiányára vonatkozó I. rendű alperesi védekezés, illetve bizonyítás tartalmától, eredményétől függően foglalhattak volna állást abban a kérdésben, hogy az I. rendű alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyva tett-e olyan vezetői intézkedéseket, elkövetett-e olyan mulasztásokat, amelyek a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulását okozták, akár önállóan, akár úgy, hogy az oksági folyamatban mind az ő, mind a II. rendű alperes magatartása, mulasztása releváns szerepet játszott. A jelen esetben a felelősség megállapítása során tehát nem annak van döntő jelentősége, hogy az I. rendű alperes vezetői időszakában mekkora összegű hitelezői igénye keletkezett a felperesnek az adóssal szemben, arra hivatkozással, hogy a felperes követelésének egy része később keletkezett, az I. rendű alperes nem mentesülhet a felelősség alól.

A bíróságok azonban nem az előzőekben kifejtetteknek megfelelően jártak el a jogvita elbírálása során.

[17] A Kúria ezért a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította azzal, hogy a megismételt eljárásban a fentiekben kifejtettek figyelembevételével kell elbírálni az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezést.

[18] A megismételt eljárásban az ítéltábla rögzíti, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, figyelemmel a felülvizsgálati kérelemben előadottakra, valamint a Kúria végzésében kifejtettekre. A fellebbezési kérelmében a felperes az elsőfokú ítéletet akként kérte megváltoztatni, hogy az ítéltábla az I. rendű alperes felelősségének mértékét is 5.187.220 forintban állapítsa meg azzal, hogy az alperesek felelőssége egyetemleges. Kérte továbbá az elsőfokú eljárásban megállapított perköltség fizetési kötelezettsége mellőzését. Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, a felperesi érvelést a felelőssége magasabb mértéke és egyetemlegessége tekintetében vitatta.

[19] A törvényszék lényegében helytállóan állapította meg a tényállást, az ítéltábla egyetért a releváns tényállásból levont, az alperesek felelősségének megállapítását eredményező jogkövetkeztetéseivel és a lényegét tekintve azok indokolásával is, azt nem ismétli meg. Az I. rendű alperes felelősségének mértéke tekintetében és az egyetemlegesség körében azonban – figyelemmel a Kúria végzésében kifejtettekre – az alábbiakat emeli ki.

[20] Az ítéltábla mindenekelőtt azt rögzíti, hogy a 2. sorszámú végzésével – a Kúria végzésére tekintettel – a Pp. 369. § (4) bekezdése alkalmazásával, a Pp. 237. § (1) és (2) bekezdése, (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján tájékoztatta a feleket, hogy az I. rendű alperesnek kell igazolnia, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállása alatt a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. A vezetőnek be kell mutatnia a vezetői időszakában kifejtett tevékenységet, állítását igazolnia kell. A bizonyítás sikertelenségének következményei e vonatkozásban a vezető tisztségviselőt terhelik.

Felhívta az I. rendű alperest, hogy a végzés kézhezvételétől számított 15 napon belül a kúriai végzésben foglalt tényállítási kötelezettségének tegyen eleget, csatolja bizonyítékait, terjessze elő bizonyítási indítványait.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy beadványát, az állítását alátámasztó bizonyítékaival együtt közvetlenül küldje meg a felperesnek is, melynek megtörténtét az ítéltábla felé igazolja. A felperes számára a kézbesítéstől számított 8 napos nyilatkozattételi határidőt írt elő.

Felhívta a felek figyelmét, hogy e tények bizonyíthatatlansága annak a terhére esik, akit a fentieknek megfelelő bizonyítási kötelezettség [bizonyítási érdek (Pp. 265. §)] terhel. A Pp.

237. § (2) bekezdése alapján figyelmeztette az I. rendű alperest, hogy az érdekébe tartozó bizonyíték, bizonyítási indítvány előterjesztésének elmulasztása a terhére értékelendő. Amennyiben a felhívásnak nem tesznek eleget, a másodfokú bíróság az iratok alapján bírálja felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

[21] A Kúria végzése és az ítéltábla 2. sorszámú végzése az I. rendű alperes jogi képviselőjének elektronikus kézbesítési tárhelyéről meghíúsulási igazolással, a II. rendű alperes postai kézbesítési címéről „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Az ítéltábla a 3. sorszámú végzésével megállapította, hogy a Kúria végzését és az ítéltábla 2. sorszámú végzését az alperesek részére 2022. augusztus 26. napján kézbesítettnek kell tekinteni (kézbesítési fikció), és erről az alpereseket értesítette.

[22] Kiemeli az ítéltábla, hogy az I. rendű alperes az ítéltábla 2. sorszámú végzésében foglalt felhívásra nem nyilatkozott, arra semmilyen beadványt nem terjesztett elő. Az ítéltábla ezért az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatai és a csatolt okiratok, továbbá a fellebbezési ellenkérelmében előadottak alapján a kúriai végzésben foglaltak szerint vizsgálta a perben előadott védekezését.

[23] Ennek körében rögzíti, hogy a törvényszék ítéletében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét 2016. december 31-ével állapította meg, és azt is megállapította, hogy az I. rendű alperes részéről az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség elmulasztása folytán a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt, a bizonyítási teher megfordulását eredményező feltétel fennáll, melyet sem a felperes, sem az I. rendű alperes nem vitatott. Ennek folytán a Kúria fentebb ismertetett iránymutatása szerint – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – azt kellett vizsgálni, hogy az I. rendű alperes védekezése alapján megállapítható-e, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2016. december 31-i bekövetkezte után a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette.

[24] Rámutat az ítéltábla, nem fogadható el a hitelezők érdekében álló magatartásként az I. rendű alperesnek az a védekezése, melyet személyes meghallgatása során maga adott elő, hogy amikor családi körülményei folytán nem tudott a cég ügyeivel foglalkozni, akkor 2017. június 14-én úgy értékesítette az egyszemélyes kft.-ben fennálló üzletrészt a II. rendű alperes részére, és szüntette meg egyszemélyi vezetői pozícióját, hogy a cég iratainak és vagyonának átadásáról semmilyen okiratot felmutatni nem tud, a 2016. évi beszámolót pedig – melyben 7.860.000 forint értéken tüntette fel az adós eszközállományát – a felszámolás közzététele és jelen per megindítása után, 2019. december 2-án készítette el. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után nyilvánvalóan nem áll a hitelezők érdekében az a magatartás, hogy az adós cég tulajdonos-üzgyvezetője úgy válik meg cégétől, hogy az iratok és a vagyon átadását semmilyen módon nem dokumentálja.

A hitelezők érdekeivel ellentétes magatartásként értékelte az ítéltábla azt is, hogy az I. rendű alperes a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után úgy vett fel több alkalommal készpénzt az adós bankszámlájáról, hogy azzal elszámolni nem tudott, nem bizonyította, hogy azt a hitelezők érdekében használta fel.

[25] Mindezek alapján az I. rendű alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulata szerinti felelőssége fennáll, melyet egyébként az I. rendű alperes sem vitatott, hiszen az elsőfokú ítéletnek a felelősségét megállapító rendelkezését nem fellebbezte meg, fellebbezési ellenkérelmében a felelősségét megállapító ítélet helybenhagyását kérte. Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes fellebbezési érvelését a felelőssége magasabb mértéke és egyetemlegessége tekintetében vitatta.

[26] A felelősség mértéke körében az ítéltábla hivatkozik a Kúria végzésében foglaltakra, mely szerint a jelen esetben a felelősség megállapítása során nem annak van döntő jelentősége, hogy az I. rendű alperes vezetői időszakában mekkora összegű hitelezői igénye keletkezett a felperesnek az adóssal szemben. Arra hivatkozással, hogy a felperes követelésének egy része később keletkezett, az I. rendű alperes nem mentesülhet a felelősség alól. Ez az álláspont egyértelműen meghatározza: az I. rendű alperes felelősségének mértéke nem korlátozható arra hivatkozással, hogy a felperes követelésének egy része az I. rendű alperes vezetői időszaka után keletkezett.

[27] Az adott ügyben az I. rendű alperes nem tudta bizonyítani, hogy átadta volna az adós iratait és vagyonát a II. rendű alperes részére, nem tudott elszámolni a vezetői időszaka alatti pénzforgalommal sem. Csupán állította, de nem tudta bizonyítani, hogy az adós pénzeszközeit a hitelezők érdekeinek figyelembevételével használta fel, így az sem állapítható meg, hogy az I. rendű és a II. rendű alperes között a felelősség hogyan oszlik meg. Egyik alperes sem járt el szabályosan, így a céget átadó I. rendű alperes és a céget átvevő II. rendű alperes felelőssége egyaránt fennáll. Helytállóan hivatkozott a felperes az alperesek mulasztásai közötti okozati összefüggésre is, hiszen a vagyonnal történő elszámolás és az iratátadás hiányában a II. rendű alperes mulasztása az I. rendű alperes mulasztásából fakad. Mivel az iratok hiányában nem állapítható meg, hogy közöttük a felelősség hogyan oszlik meg, így felelősségük a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében és a Ptk. 6:524. § (4) bekezdésében foglaltak szerint egyetemleges.

[28] Tévesen érvelt az I. rendű alperes azzal, hogy a megállapítási keresetek esetén a biztosítékadásra kötelezés szükségszerűen kihat az ítéletre is, ezért a felelősséget csak olyan mértékben és csak olyan összegben lehet megállapítani az I. rendű alperes terhére, mint amilyen összegben a biztosítékadási kötelezettség körében is felmerül a felelőssége. Kiemeli az ítéltábla, a Cstv. 33/A. § (9) bekezdésében foglaltak szerint a vagyoni biztosíték rendeltetése, hogy a hitelezők követelésének kielégítésére már a peres eljárás kezdeti szakaszában biztosítékot nyújtson. A kérelemnek történő helytadás feltétele az indokoltságát alátámasztó körülmények valószínűsítése, a kérelem elbírálására a törvény a bíróság számára soron kívüli eljárási kötelezettséget ír elő. A kialakult bírói gyakorlat szerint a vagyoni biztosítékra kötelezés feltétele a felelősségi tényállás elemeinek valószínűsítése, ez azonban

nem jelenti azt, hogy e kérelem mikénti elbírálásának bármiféle kötőereje lenne az ítéletre nézve.

[29] Mindezekre tekintettel, a Kúria végzésében kifejtettek figyelembevételével az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a nem fellebbezett részét nem érintve –, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A felperes fellebbezése a megismételt eljárásban eredményre vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes köteles viselni az elsőfokú eljárásban felmerült ügyvédi költségét, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság erre vonatkozó rendelkezését is megváltoztatta, az I. rendű alperes ügyvédi költsége viselésére a felperest kötelező rendelkezést mellőzte.

[30] A Kúria a felülvizsgálati eljárás költségét 70.000 forint illetékköltség és 24.000 forint jogtanácsosi munkadíj összegében állapította meg. A Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az alperesek egyetemlegesen kötelesek megfizetni az államnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontjában és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 48.000 forint összegű fellebbezési, és a Kúria által megállapított felülvizsgálati eljárási illetéket, valamint a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes részére a felülvizsgálati eljárásban felmerült, a Kúria által megállapított, és a másodfokú eljárásban felmerült 20.000 forint jogtanácsosi munkadíjat, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (4) bekezdés és 4. §-a alapján állapította meg, a felperes kérelmével egyezően.

Budapest, 2022. október 26.

Dr. Czifra Veronika s.k. Dr. Horváth Andrea s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró